

Hajótörés

(új világ)

Mondhatjuk-e ezt partnak vajon
500 kilométerre a sose látott tengertől
eluralkodik fölöttem a szárazföld istene.
Könnyebb megőrülni a síkságon
azt mondják: a szelek, a széllokések
a síkságon a kukoricásban
a kukoricaszárak közt ébredek
bocsássatok meg, kukoricaszárak
itt irodalmi est készül
ott a rónaságon
már lövöldöznek a levegőbe
bele a fehér hasakba
végignéztem ahogy elosztják az ételt egymás között
idehurcolták a deszkákat a partról
és az egyik hajótörött egy magas falat
képzelt maga elé középre
és egy északi freskót:
„A homokban alvó család”
Itt több ezer alvóhely van
és itt van a központunk
ide tegye a harangot kérem
ezennel megnyitom ezt a kontinenst
harangozzon ebédre vagy
uzsonnára
mesélje el e vidék történetét
amíg én kisminkelek
és pénzt váltok...

Illiterátus

A temető az írástudás csúcsa,
mert a nagymamám sírhelyén,
írástudatlanul leélt élete jeléül,
teljes neve és vezetékneve áll.
Ő, szegény, kereszttel írt alá,
most pedig
mintha bizonytalan kézjegye feszülne fölötte,
aláírva egy sötét szerződést,
mely számára felfoghatatlan.

Fenomén

Nem szeretnék szonettet írni
de be kell vallanom: ez ölelné át
legszebben a te melleidet.

– Hogy jön ez most ide?

Írj, ha úgy tetszik.

Ragadd meg a mellem, ha akarod.

De mentsd fel ez alól a verset,

a mellem... az már egy másik történet.

– De hát ez az.

Ez az.

A melled érintésemmel teremtem meg,

Mint ahogy te olvasással teremtetted a verset.

Semmi sem létezik csak önmagában.

Semmi sem végleges.

Mikor a szenvedély előnti az idomot,

akkor kezdődik csak annak valódi formálódása.

Beleremeg a forma, a keretek feltöltődnek.

Ahogy az Isten lelket lehel az emberbe,

úgy leheli az ember saját lelkét a tárgyakba, szavakba, más emberekbe.

Mindannyian teremtők vagyunk valami módon, hát nem?

– Hogyne, most pedig vedd ki a kezed a bugyimból...